

ham førend i forrige Uge, længe efter, at Forespørgslen var stillet, — der er intet Spor af personlige eller politiske Hensyn, eller Spor af Tanke om, at det kunde berede Ministeriet Vanskelighed. Ganste vist staae disse Ting i Forbindelse med hinanden, ganste sikkert have disse Ting foranlediget Forespørgslen, og ganste sikkert ligger det tunge Ansvar for, at Forespørgslen er kommen frem, paa det høie Ministerium, og det er det, jeg vil tillade mig at godtgjøre. Vi have ganste vist Alle med Glæde hørt den Alvor og Barme, hvormed den høitagtede Conseilspræsident talte om denne Sag, navnlig var det den samme Alvor, den samme Betænkelighed, den samme Tvivl, som har gjort sig gjældende hos Enhver af os. Det er ingenlunde en Gjerning, som vi med Lethed ere gaaede til, at stille denne Forespørgsel; det tør jeg sige for mit personlige Vedkommende og ogsaa paa de andre Forespørgeres Vegne, thi netop det Samme, som den ærede Minister udtalte, har været det Tunge for os i at sige: Hvorfor skulle vi gaae til denne sørgelige Gjerning, der maaskee ikke kan Andet end atter vække Foragt og paa enhver Maade ogsaa vække Rummer over Meget, der er skeet, som ikke burde være skeet, og over Meget, der er skeet, som ikke har faaet den Straf, det burde; men, naar vi have fiddet rolig i 5 Aar, saa har det ganste sikkert været med den Tanke, som den ærede Minister udtalte, at — ikke alene Ministeriet — jeg tror ikke, at man specielt kan sige det om det alene — men at hele Folket skulde med Alvor gaae til sin nye Gjerning, men det kan ikke gaae til nye Gjerninger uden at see paa de gamle Gjerninger, thi det er dem, man skal lære af; men dog har man fundet sig med Nødtighed i, at Regjeringen saavel som Folket ikke have gjort det Skridt, som man maatte ønske, for at en Undersøgelse kunde komme frem, at ganste sikkert den store Straf, der ligger i den offentlige Mening, var kommen til at hvile der, hvor den burde, at der ikke kunne være nogen Skygge for, at Retferdighedens Sol kunde skinne over alle dem, der havde taget Deel dertil, men man har ladet det hvile, indtil der kom en Begivenhed frem, som Enhver paa Grund af Ministeriets senere

Optraeden maatte troe stod i fuldkommen nær Berøring med Affairen paa Als; og, medens jeg ganste sikkert mener, at det er det høitærede Ministeriums, at det er Regjeringens Prærogativ at affledige Embedsmænd og i mange Tilfælde ikke engang at kunne lade skilte den Grund frem, som har været Anledningen til Affledigelsen, saa er det ganste sikkert ogsaa den ærede Regjeringens Pligt, at Folk, der, som i dette Tilfælde, staae endnu høiere end den Vedkommende, som der har været Tale om at affledige, ogsaa tage de Hensyn, de disciplinaire Hensyn til Regjeringen, som denne maa fordrø, naar den vil hævde, at dens Prærogativ ikke skal kritiseres. Det er det, jeg paastaar, at det er den høitærede Regjeringens Ansvar, at den har ladet en høierestaaende Befalingsmand skrive et Brev, hvori han udtrykkelig erklærer, at han maa antage, at hans Udtalelser om den vedkommende Officers Andeel i Affairen paa Als har været den væsentligste Grund til denne Officers Affledigelse. Hvor har det høitærede Ministerium haft mere Grund til at vise Befolkningen — Ministeriet skulde ikke have ventet paa en Forespørgsel fra os — at denne Udtalelse var en Indiscretion; men det var ikke nok, thi var det blot en Indiscretion, saa var der den fuldeste Grund, som der ogsaa tildeels er, til at faae Sagen undersøgt, men at Udtalelsen var en Usandhed. En høiere Befalingsmand har tilladt sig at udtale sig om hans Ministers sandsynlige Motiver for en Mands Affledigelse, og den høitagtede Regjering, der har mange Midler, officieuse og officielle, til at vise, at en saadan Anskuelse er feilagtig, ikke begrundet, har ladet disse Ord staae uanfægtede hen, og der vilde ikke være kommet en saadan Udtalelse som den, vi have hørt idag, naar vi ikke havde stillet en Forespørgsel, hvorpaa Ministeriet har svaret — hvad der foruden denne Forespørgsel havde været dets Pligt — at denne høiere Befalingsmand har overstredet sin Pligt; men hidtil har man ikke gjort det ringeste Skridt i saa Henseende, og navnlig har man ikke gjort det ringeste Skridt for at vise, hvor uberettiget han var dertil. Der er ikke fra et eneste Medlems Side reist Tvivl